U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Karla Šimky ve věci žalobce: **O. Š.**, proti žalovanému: **Městský úřad Benešov nad Ploučnicí,** se sídlem Náměstí Míru 1, Benešov nad Ploučnicí, za účasti: **České Radiokomunikace, a.s.** se sídlem U Nákladového nádraží 3144, Praha 3, v řízení o stížnosti na veškeré konání Krajského soudu v Ústí nad Labem ve věci vedené pod sp. zn. 47 C 9/2010,

t a k t o :

I. Návrh **s e o d m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Nejvyššímu správnímu soudu bylo doručeno podání žalobce ze dne 26. 8. 2011 označené jako stížnost na veškeré konání Krajského soudu v Ústí nad Labem ve věci vedené pod sp. zn. 47 C 9/2010, v němž vyjádřil žalobce nesouhlas s tím, jakým způsobem bylo rozhodnuto o jeho žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 4. 2006, č. j. SÚ OBEC–3592/2005–Za, kterým bylo provedeno vyvlastnění ve prospěch Českých Radiokomunikací, a.s. formou zřízení věcného břemene.

Působnost Nejvyššího správního soudu je upravena v § 12 s. ř. s., podle kterého Nejvyšší správní soud jako vrcholný soudní orgán ve věcech patřících do pravomoci soudů ve správním soudnictví zajišťuje jednotu a zákonnost rozhodování tím, že rozhoduje o kasačních stížnostech v případech stanovených tímto zákonem, a dále rozhoduje v dalších případech stanovených tímto nebo zvláštním zákonem.

Od 1. 1. 2007, kdy nabyl účinnosti zákon č. 184/2006 Sb., o odnětí nebo omezení vlastnického práva k pozemku nebo ke stavbě, zanikla příslušnost správních soudů k přezkumu zákonnosti rozhodnutí o vyvlastnění ve správním soudnictví. K řízení jsou příslušné soudy v občanském soudním řízení, a to soudy krajské, které přitom procesně postupují podle části páté občanského soudního řádu (§ 244 a násl. o. s. ř.). To, že vyvlastňovací správní akt byl vydán před rozhodným datem, na tom nic nemění, protože zákon o vyvlastnění tuto otázku v přechodných ustanoveních nijak odchylně neřešil; proto se od rozhodného data užije v plném rozsahu nová právní úprava (viz usnesení zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, ze dne 8. 6. 2007, č. j. Konf 4/2007 – 6, publikované pod č. 1312/2007 Sb. NSS).

V daném případě se žalobce domáhá přezkumu usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 17. 3. 2011, č. j. 47 C 9/2010 – 38, vydaného v občanskoprávním řízení.

Nejvyšší správní soud ani specializované senáty krajských soudů, které rozhodují ve správním soudnictví, nejsou věcně příslušné k přezkumu zákonnosti rozhodnutí o vyvlastnění. K tomu jsou příslušné soudy v řízení podle občanského soudního řádu. Nejvyšší správní soud tedy není věcně ani funkčně příslušný k vyřízení předmětného podání žalobce.

Za této situace nebylo ani důvodu k postupu podle ust. § 46 odst. 2 s. ř. s., které stanoví, že soud návrh odmítne také tehdy, domáhá-li se navrhovatel rozhodnutí ve sporu nebo v jiné právní věci, o které má jednat a rozhodnout soud v občanském soudním řízení (...). V usnesení o odmítnutí návrhu musí být navrhovatel poučen o tom, že do jednoho měsíce od právní moci usnesení může podat žalobu a ke kterému věcně příslušnému soudu. Žalobou ve smyslu citovaného ustanovení je nutno rozumět pouze podání, kterým se zahajuje řízení před soudem I. stupně v některé z forem řízení podle občanského soudního řádu, nikoli však opravný prostředek, který svým obsahem odpovídá některému z opravných prostředků upravených v občanském soudním řádu. Pro takový výklad svědčí užití pojmu žaloba a nikoli např. obecnějšího pojmu podání nebo návrh. Použil-li zákonodárce pojem žaloba vedle pojmu návrh či podání vedle sebe v ust. § 46 odst. 2 s. ř. s., lze mít za to, že oprávnění účastníka v dodatečné lhůtě podat návrh na zahájení řízení s účinky podání zachovanými ke dni podání původního a podle ust. § 46 odst. 2 s. ř. s. odmítnutého návrhu se vztahuje jen na ta podání, která procesní předpis, na jehož užití se v § 46 odst. 2 větě druhé *de facto* odkazuje, tj. o. s. ř., považuje za žaloby, tj. na podání, jimiž se podle občanského soudního řádu řízení před soudem I. stupně zahajuje. Ostatně pouze pro podání, jimiž se zahajuje řízení, stanoví občanský soudní řád v ust. § 82 odst. 3 zachování účinků podání žaloby do „nesprávné“ větvě soudnictví v případě, že po odmítnutí podání bude žaloba podána v jednoměsíční lhůtě stanovené v ust. § 46 odst. 2 věty druhé s. ř. s. (v „obráceném gardu“ pak obdobná ustanovení obsahují § 104b odst. 1 o. s. ř. a § 72 odst. 3 s. ř. s., resp. ve zvláštních případech § 104b odst. 2 o. s. ř.). Pokud by zákonodárce chtěl, aby účinky podání „nesprávné“ větvi soudnictví platily i pro opravné prostředky a aby se i na ně použil mechanismus upravený pro řízení podle s. ř. s., užil by jiného, obecnějšího pojmu, a nikoli pojmu žaloba. Nejvyšší správní soud se proto vzhledem k výše uvedenému nezabýval ani otázkou, jakým opravným prostředkem, jež jsou upraveny v o. s. ř., by mohlo podání žalobce být, neboť i kdyby se některému z nich obsahově odpovídalo, nemá Nejvyšší správní soud procesní prostředek, jak žalobce o možném dalším postupu kvalifikovaně poučit, a tím méně prostředek, pro jeho postoupení věcně a funkčně příslušnému soudu rozhodujícímu v občanském soudním řízení.

Příslušnost soudu je jednou z podmínek řízení, která musí být dána, aby soud mohl o konkrétní věci rozhodovat. Není-li dána a nelze-li věc postoupit věcně a místně příslušnému soudu či podání odmítnout podle § 46 odst. 2 s. ř. s., musí to být důvodem k odmítnutí podání podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nedostatek podmínky řízení spočívající v tom, že ve věci musí být dána věcná a funkční příslušnost soudu, který má věc rozhodnout, je v daném případě neodstranitelný, neboť není žádného soudu, který by o podání podatele mohl rozhodnout.

Nejvyšší správní soud proto z uvedených důvodů návrh žalobce podle ust. § 46 odst. 1 písm. a) za použití ustanovení § 120 s. ř. s. odmítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 prvé věty za použití ustanovení § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. září 2011

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu